

[Finansministeren.]

med det, og i forhold til de forholdsvis beskedne muligheder, man normalt har for at få ændret det skøn, der er anlagt i første instans.

Han spurgte mig direkte, om landsskatterettens skøn over værdiansættelsen var underkastet de for retten almindelige regler, nemlig at det skøn, som den tidligere instans havde udøvet, skulle være åbenbart urimeligt, for at landsskatteretten kunne ændre det. Det er det; det er det samme skøn, der her skal lægges til grund. Hvis man gik bort fra det grundsynspunkt, ville man sikkert få endnu flere sager for landskatteretten; Kun hvor man skønner det åbenbart urimeligt, kan man føre det frem for retten.

Hr. Ømann spurgte mig ligeledes, hvad det koster at kalde landsskatterettens formand for præsident i fremtiden. Det koster ingenting, han rykkes ikke op i højere løngruppe. Det er heller ikke meningen, at det skal lugte af republik — selv om det naturligvis måtte tiltale det ærde medlem i høj grad — der er altså ikke rørt ved vores monarkiske principper ved forslaget i øvrigt; det er kun et spørgsmål om tidens titelinflation, som nu også er nået over i skatteretssystemet. Det håber jeg udvalget vil se velvilligt på.

Hr. Sigsgaard var imod ægtefællelempelsen — det har jeg været inde på — og krævede vel i almindelighed en skærpelse af arveafgiften.

Hr. Ømann nævnte lige forinden ud over de homoseksuelle tilfælde plejebørn, der ikke var adopteret, men så vidt jeg ved, vil man, hvis det er angivet i testamentet, at det drejer sig om ens plejebarn, i disse tilfælde falde ind under den mildeste arveafgiftsklasse, nemlig den for børn gældende. Han nævnte ligeledes søskende, som jo også kan have levet i fællesskab og haft fælles økonomi i mange år, men de falder heller ikke ind under den dyreste arveafgiftsklasse, de har jo også en særlig stilling i arveafgiftssystemet.

Jeg tror derfor ikke, der er flere bemærkninger at gøre til de spørgsmål, der er faldet. Jeg takker for den velvillige behandling og håber på, at folketingsudvalget vil behandle forslagene så hurtigt, at vi kan have det administrative grundlag klart,

samtidig med at dødsbøbeskatningen og kildeskattereglerne træder i kraft.

Grünbaum: Finansministeren beklagede, at oppositionen ikke kunne give tilslutning til den lempelse, der var foreslået; der var i hvert fald en vis beklagelse af det. Jeg vil gerne for vores vedkommende sige, at vi kan da godt give tilslutning. Vi synes, det er en sympatisk tanke, at man lempes her på arveafgiften for ægtefællen, altså sætter det skattefrie beløb op; det har vi ikke noget imod. Vi vil lige se lidt på tallets størrelse under hensyn til prisudvikling osv., men vi er sympatisk indstillet over for det.

Derimod er vi ekstra kede af, nu efter at finansministeren har haft ordet, at der ikke fra regeringens side kan gives tilslutning til det, vi fremførte heroppefra, nemlig at man undlader at tage det provenutab, der ligger i dette lovforslag. Vi kan ikke rigtig se det rimelige i, at man overhovedet skal tage et provenutab på dette punkt, men jeg kunne i hvert fald ikke i finansministerens svar spore noget som helst om, at man fra finansministerens side ville være villig til at tage de penge ind på anden måde. Jeg vil godt spørge finansministeren en gang til. Vi er altså ikke imod selve lempelsen, men vi vil godt have, at man kompenserer ved på andre måder at rette satserne op.

Helge von Rosen: Om disse to dødsfald inden for 6 måneder igen: hvis jeg var finansminister, så tror jeg, jeg ville ryste over hele kroppen af skræk over, at mit forslag ikke alene kunne medføre selvmord, men måske oven i købet er nærliggende som motiv for mord. Men det var nu ikke så meget det, jeg havde i tankerne, det var mere finansministerens reaktion, der gav mig anledning til at bemærke det. Det, der var meningen, var jo, at det skulle belyse den drastiske tilfældighed, der ligger i forslaget. Det andet spørgsmål var for mig ikke et spørgsmål om de homoseksuelle, om ægte-skabslovgivning, det var et spørgsmål om den fælles økonomi, om et par, som jeg sagde det. Jeg kender mangfoldige tilfælde, hvor et par ældre veninder det meste af livet har levet sammen og efterhånden virker på samme måde udadtil. De får fælles familie eller svigerfamilie og økonomi osv. For mig